



SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul XIV
Numărul
6(101)
APRILIE
2018

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

DON AMORTH – PĂRINTELE MEU SPIRITUAL

Avea 91 de ani când s-a stins din viață – în ziua de 16 septembrie 2016. Simplu și modest, în liniște, precum o lumânare care se consumă până la ultima picătură de ceară pentru a da lumină celor din jur, așa s-a stins și cunoscutul Don Gabriele Amorth, cel care a fost cel mai vestit exorcist pe care l-a avut vreodată Biserica Catolică.

Funeraliile sale au avut loc la Sanctuarul Sfânta Maria, Regina Apostolilor din strada Antonio Pio, nr. 7 din Roma. Într-un Sanctuar al Ei, ai Fecioarei care l-a ocrotit toată viața lui și care l-a sprijinit în munca pe care el a desfășurat-o împotriva celui rău.

Deși era obosit de război, nu a încetat nici o zi din viața lui să mai lupte. De fiecare dată când doream să îl vizitez mă primea, chiar dacă uneori era sub supraveghere medicală. Întotdeauna îl vizitam cu bucurie și cu un sentiment de grațitudine față de Dumnezeu pentru că mi-a dat atâtea ocazii să întâlnesc un instrument al Său care îmi transmitea încredere și forță.

Era obișnuit cu vizitele și spunea ca pe o poezie tot ce ținea de lupta pe care Biserica o duce împotriva diavolului. Am aflat multe lucruri ascunse de la el. Uneori m-am cutremurat, alteori m-am întristat dar m-a încurajat spunându-mi că Biserica este a lui Cristos și el o va face din nou să strălucească, chiar dacă instrumentele Lui sunt, uneori, slabe. Mi-a povestit despre secretele de la Fatima, despre rolul Papei Ioan Paul al II-lea și al lui Benedict al XVI-lea în ceea ce privește revalorificarea exorcismelor în Biserica Catolică. Mi-a povestit despre cum a ajuns el să fie exorcist și cum, din acest moment, viața lui a luat o întorsătură.

Studiase Dreptul și apoi Teologia. Devenise preot și exorcist oarecum din întâmplare. S-a dovedit mai apoi că a fost o fericită întâmplare. A luptat pentru a-i face pe unii preoți și pe unii episcopi – chiar și pe

unii cardinali – să creadă în Evanghelie. Să creadă că existența diavolului este un adevăr de credință și cine nu crede în existența lor reală se situează în afara Evangheliei. A luptat pentru a se mări numărul exorciştilor în Biserică și, mulțumită lui, în multe dieceze din lume episcopii au numit exorcişti.

Curs de exorcisme și rugăciuni de eliberare pentru toți exorcişti catolici

Era trist când se gândea că în multe dieceze din Biserică episcopii nu numesc exorcişti deoarece nu cred în existența reală a diavolului. Era trist când se gândea că în Universitățile Catolice și în Seminare, chiar în Universitățile Pontificale nu există cursuri de demonologie. Cu toate acestea, o altă realizare a eforturilor lui este faptul că Institutul Sacerdos al Ateneului Pontifical Regina Apostolorum organizează în fiecare an un curs intensiv despre Exorcisme și Rugăciuni de eliberare. Este un curs interdisciplinar la care sunt ținute să participe toți exorcişti și toți specialiștii în domeniul psihologiei care sunt implicați în lupta împotriva diavolului, fie exorcisme, fie doar simple rugăciuni de eliberare. Este un curs intensiv la care predau specialiști în mai multe domenii, de la criminalistică și psihiatrie la teologie și alte științe. Am participat la acest curs și am rămas surprins de lucrurile complexe pe care le-am aflat. Am realizat că se vorbește despre un domeniu fundamental al vieții de credință. De fapt... diavolul lucrează pe multe planuri. Dacă el nu ar acționa, multe aspecte ale doctrinei și ale moralei nu ar avea rost. Dacă diavolul nu ar fi prezent în viața Bisericii și în societate, lumea ar trăi ca în Paradis. Nu ar mai exista răul în lume, nu ar mai exista invidia și toate celelalte lucruri care atentează la bunul mers al venirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. (continuare în pag. 2)



Pr. Anton CIOBA
Rector

(urmare din pag. 1)

Don Francesco Bamonte – cel mai bun ucenic al lui Don Amorth

Conștient de importanța existenței exorciștilor în biserică și a unor preoți formați pe această direcție, Don Amorth a luptat tot timpul pentru a-i sensibiliza pe episcopi și pe papi în vederea respectării datoriei morale de a numi exorciști pentru fiecare dieceză. El a fondat Congresele naționale și internaționale ale exorciștilor, fondând Asociația internațională a exorciștilor și creând astfel oportunități de întâlnire și schimb de experiențe între exorciști și, desigur, momente de rugăciune comună.

Francesco Bamonte – unul dintre urmașii de seamă ai lui Don Amorth a început să asiste la exorcismele lui Don Amorth. Acesta din urmă spunea numai cuvinte de laudă la adresa lui Bamonte, dorindu-și să devină președintele Asociației internaționale a exorciștilor, lucru ce s-a și întâmplat. Spunea Don Amorth că Francesco Bamonte este cel mai bun dintre ucenicii săi. Printre cărțile scrise de Bamonte amintesc una, care este tradusă și în limba Română: Preasfânta Fecioară Maria împotriva diavolului în ritualul de exorcizare. A fost prezentată și la Oradea de către prof. Univ. Dr. Renzo Lavatori, unul dintre cei mai importanți demonologi, cel care a scris tratate de demonologie și de către subsemnatul. De asemenea urmează în scurt timp să apară în limba română o nouă carte scrisă de el: Posesiuni diabolice și exorcism.

L-am întâlnit și pe don Francesco Bamonte de câteva ori. Am asistat la prezentarea acestei cărți, făcută chiar de către el, pe când eram diacon, în Colegiul Pio Romeno din Roma. Am participat la un exorcism făcut de el, la Roma, în Vinerea Mare a anului 2009. A fost unul dintre momentele în care am făcut cunoștință cu lumea de dincolo. Se spune că exorcismele sunt exerciții spirituale fulger. Ei bine, eu am avut ocazia de mai multe ori să particip la astfel de exerciții spirituale și să-mi dau seama cât de importantă este lupta continuă cu puterile celui rău.

Lipsa credinței – provocarea cea mai mare a bisericii din ziua de azi

Întristat de faptul că și în Italia – țară creștină și catolică – s-a dus o luptă puternică împotriva crucifixelor în școli, din unele școli fiind chiar scoase, Don Amorth acuza vehement lipsa de credință și depărtarea de Dumnezeu a omului din zilele noastre, atunci când vorbea atât la Radio Maria, unde

avea emisiuni în mod regulat, cât și în presa laică, ori de câte ori i se luau interviuri. Depărtarea de Dumnezeu este cauza tuturor relelor din lume.

Dacă nu este Dumnezeu pe primul loc atunci nu mai stă în picioare societatea, familia... nu stă în picioare nimic.

Diavolul nu doarme

Vorba românească spune că „Dumnezeu nu doarme” și este adevărat. Dar la fel de adevărat este și faptul că nici „diavolul nu doarme” niciodată, deoarece este o ființă spirituală și nu are nevoie de somn. Ceea ce face, însă, este să caute în continuu porțițe prin care să intre în viața noastră, în gândul nostru și să ne ispitească în fel și chip. Reușește de cele mai multe ori deoarece noi suntem slabi și cedăm pradă ispitelor dar trebuie să știm că suntem mai puternici decât el. Chiar dacă aparent este mai puternic în virtutea faptului că este ființă angelică, noi avem la dispoziție arme suficiente pentru a-l învinge. Pentru a alunga gândurile rele, pentru a nu-i accepta propunerile de a face și a gândi rău și așa mai departe. El știe asta dar încearcă să ne facă pe noi să uităm.

Don Amorth și Fatima

„Profețiile de la Fatima sunt cutremurătoare”, spunea Don Amorth. În 1917 Sfânta Fecioară spunea că Războiul se va sfârși. „Dacă sunt ascultate cuvintele mele, Rusia se va converti și va fi pace. Dacă nu sunt ascultate cuvintele mele, sub pontificatul Papei Pius al

XI-lea va fi un alt război, mai greu decât acesta”. Deci dacă se ascultau cuvintele Sfintei Fecioare, al II-lea Război mondial se putea evita. Ce a cerut Sfânta Fecioară la Fatima? Ca Rusia să fie consacrată Sfintei Fecioare. Nu s-a făcut consacrarea când a cerut-o ea. După câțiva ani, tot vizionarei Lucia, Sfânta Fecioară i-a spus: „vor face consacrarea Rusiei dar... va fi prea târziu”. A fost Papa Ioan Paul al II-lea cel care a făcut consacrarea, în 1984, fără însă a rosti numele Rusiei. Era deja prea târziu. Al II-lea Război mondial se întâmplase deja de mult.

Padre Pio – părintele spiritual al lui Don Amorth

În cei 26 de ani în care a umblat la San Giovanni Rotondo pentru a-și vizita părintele spiritual, Don Amorth s-a îmbogățit din experiența și spiritualitatea lui Padre Pio. Spunea de fiecare dată despre Padre Pio că era un om foarte primitiv și glumeț. De altfel, aproape toate glumele pe care mi le-a spus Don Amorth le știa de la Padre Pio. Acest lucru îl marcase de la început pe Don Amorth, iar faptul că aceeași fire glumeață am găsit-o și eu la



Don Amorth m-a bucurat tare mult.

Padre Pio devenise părintele spiritual al lui Don Amorth. Acesta din urmă a scris și o carte despre el. Este tradusă și în limba română: Padre Pio – Părintele meu spiritual, apărută la Editura Ihtys, Oradea în 2013.

Don Amorth – părintele meu spiritual

Unul din lucrurile cele mai interesante ale relației de paternitate dintre Padre Pio și Don Amorth este faptul că acesta din urmă i-a cerut lui Padre Pio să accepte ca fiii spirituali ai săi, al lui Don Amorth, să devină automat și fii spirituali ai lui Padre Pio sau, mai bine zis... nepoții spirituali. Padre Pio a acceptat și astfel toți fiii spirituali ai lui Don Amorth au devenit și fii spirituali ai lui Padre Pio. Eu auzisem despre acest lucru și, pe când eram la Roma și reușeam să-l vizitez pe Don Amorth, i-am cerut să mă accepte printre fiii săi spirituali. Evident că nu a fost de acord la înce-

put deoarece vârsta lui era deja înaintată și sănătatea șubredă iar paternitatea spirituală este un lucru serios care necesită întâlniri mai dese, acest lucru fiind greu de realizat pentru el. I-am spus că Padre Pio îi acceptase ca fii spirituali pe fiii săi spirituali, astfel aș fi avut ocazia să-l am ca bunic spiritual pe Sfântul Padre Pio. Atunci Don Amorth m-a acceptat între fiii săi spirituali și astfel am devenit nepotul spiritual al lui Padre Pio.

De acum încolo, părintele meu spiritual – Don Amorth – veghează de sus asupra mea și, împreună cu bunicul meu spiritual mijlocesc neconținut pentru harurile de care am nevoie și de care – vă mărturisesc – mă bucur în fiecare zi.

Îi rog pe amândoi să mijlocească pentru toți aceia care au nevoie de ajutorul divin în crâncena luptă cotidiană împotriva celui rău.

La buna vedere, iubite Don Amorth!

PĂRINȚI „CONDAMNAȚI” SĂ ACCEPTE SCHIMBAREA DE SEX A FIICEI LOR

Nu știu încontro se îndreaptă umanitatea dar pot spune că direcția nu este una bună: unii mor de foame iar alții nu mai știu ce să facă cu banii, bolnavii suferă din lipsa de medicamente în timp ce, numai în România, se investesc anual mai mult de 70 de milioane de euro în chirurgia plastică, distrugerea intenționată a unui ou de vultur în SUA se pedepsește cu zece ani de închisoare și o amendă de 250.000 de dolari, în timp ce dacă faci un avort nu pățești nimic, părinții sunt obligați să le asigure copiilor toate cele necesare unui trai decent dar nu au dreptul să intervină în educația lor, să le transmită valorile proprii sau să le impună niște limite în ceea ce privește comportamentul și am putea continua mult cu aceste paradouri ale societății moderne.

Aș vrea să mă opresc asupra ultimei părți a celor spuse mai sus deoarece un articol, apărut luna trecută în presa internațională, m-a făcut să meditez profund la raționalitatea și sensul valorilor din societatea actuală. Cunoscutul site american www.cnn.com anunța că părinții unei fete din Ohio, Statele Unite ale Americii, au pierdut custodia fiicei lor pentru că s-au opus deciziei acesteia de a-și schimba sexul. Acești părinți s-au angajat într-o luptă cu statul pentru a recupera custodia deoarece nu erau de acord ca fiica lor de 17 ani să fie supusă tratamentului cu hormoni necesar pentru a deveni băiat și refuzau să o apeleze cu noul nume masculin ales de ea. Prin intermediul avocatului care îi reprezenta în această cauză, părinții au declarat că „fata nu este capabilă să ia o astfel de decizie în acest moment și că tratamentul este o chestiune de «viață» și de «moarte». Din păcate, nu au avut câștig de cauză. Astfel, judecătoarea Sylvia Sieve Hendon a decis să acorde custodia bunicilor din par-

tea mamei, bunici care sunt de acord cu aceste proceduri medicale. Totodată, ei au promis că își vor numi nepoata cu numele de băiat și chiar vor lansa o petiție pentru ca statul să fie de acord cu schimbarea oficială a numelui. În sentință este specificat și faptul că „de acum bunicii, și nu părinții, vor fi cei care vor ajuta copilul să ia deciziile medicale pentru a putea merge mai departe”. Totuși, înainte ca orice tratament hormonal să fie permis, instanța a dispus ca adolescenta să fie evaluată de un psiholog care să nu fie afiliat spitalului unde ea primește în prezent tratament și consiliere în „problema consecvenței în prezentarea de gen a copilului și a sentimentelor de neconformitate”. Părinții au fost, de asemenea, condamnați pentru credința lor creștină, care a jucat un rol substanțial în pierderea custodiei.

O echipă de la *Centrul Medical pentru Copii din Cincinnati*, unde tânăra este tratată încă din anul 2016, i-a sugerat curții că tratamentul ar trebui început imediat pentru a elimina riscul de suicid. În decizia curții, în ceea ce privește custodia, părinții au dreptul de a-și vizita fiica dar nu au nici o putere juridică în creșterea și dezvoltarea ei. De asemenea, judecătoarea Sylvia Hendon a încurajat parlamentarii din Ohio să creeze o legislație care să ofere judecătorilor un cadru mai prielnic în care să poată evalua dreptul pacientului la terapia gender: „ceea ce este clar din mărturia prezentată în acest caz și interesul crescând la nivel mondial în îngrijirea persoanelor transgender, este că există cu siguranță o așteptare rezonabilă și că circumstanțele similare acestui caz sunt susceptibile de a se repeta” a scris ea. (continuare în pag. 4)

Fr. Florin BODE
Vicerector

Poate pe mulți dintre noi această situație ne lasă fără replică și fără putere de a reacționa dar trebuie să conștientizăm că aceasta este realitatea în care trăim. În lumea de azi părinții au dreptul asupra copiilor doar înainte de a se naște, putând să decidă asupra vieții sau a morții lor, în timp ce atunci când crește și se maturizează copilul devine treptat-treptat proprietatea statului; părinții au obligația să le asigure toate condițiile necesare unei bune dezvoltări fizice, în timp ce, în ceea ce privește educația și dezvoltarea psiho-spirituală, nu mai au dreptul să le transmită unele valori și legi pe care ei le consideră benefice ființei lor deoarece de aceasta se va ocupa școala și autoritățile competente sau le va alege el când va deveni matur.

De ce credeți că se întâmplă toate acestea? Nu trebuie să fim naivi și să credem că scopul suprem este libertatea totală a omului sau eliberarea lui de sub tirania legilor tradiționale învechite. Toate aceste politici și tehnici de manipulare sunt puse la cale de organizații care cunosc bine omul și care știu că „un om abandonat moral poate fi utilizat și abuzat ulterior de către stat, care îl seduce în acest sens pentru orice” după cum afirmă Gabriele Kuby în cartea „Etatizarea educației”.

Tot ea continuă: „Este vorba despre «social engineering» (inginerie socială), despre crearea omului nou. Caracteristica esențială a noului



om gender este să-și determine și să trăiască «liber» identitatea de gen și comportamentul sexual desprins de oricare normă morală – începând din copilărie. Pentru a crea noul om gender trebuie acaparat tineretul – cât mai devreme posibil. Bani pentru părinți și creșă, care forțază predarea copiilor către stat deja de la un an, sunt pași în acest scop”. Omul de caracter, cu valori înalte și stabile, omul înzestrat cu spirit critic și care își descoperă repede sensul și rolul în această viață, se formează în primul rând în familie, prin legăturile afective fundamentale ce se crează între părinte și copil. Dar societatea actuală nu are nevoie de oameni puternici, nu are nevoie de cineva care se poate opune unui sistem care se crede atotputernic, nu își dorește oameni care să observe imediat manipularea și minciuna care li se aruncă prin intermediul presei și a televizorului. Ea are nevoie de „roboți” care să fie tot timpul în magazine, să cumpere ceea ce li se oferă și nu ceea ce ar vrea sau ar avea nevoie, să muncească fără să pună întrebări sau să aibă pretenția de a li se da explicații pentru tot ceea ce fac; are nevoie de oameni pentru care

familia nu mai este pe primul plan și astfel să poată sta cât mai multe ore la locul de muncă; are nevoie de persoane paralizate de teama că mâine ar putea pierde chiar și acest confort stabil care, deși nu este viața pe care și-o doresc, le asigură supraviețuirea într-o lume care se degradează vizibil.

Revenind la cazul nostru, putem afirma că trăim iminenta apropiere a deșărădăcinării omului de orice legătură afectivă familială care l-ar putea încetini în procesul de producție și comerț sau care l-ar putea face mai greu de manipulat. Părinții nu se vor mai putea impune în fața copiilor pentru că va fi din ce în ce mai la îndemână a apela un număr verde, unde copiii își vor putea reclama părinții care nu le permit să facă ce vor ei. În acest moment, statul se eradichează în marele salvator, cel care încurajează copilul sau tânărul la o libertate și la o creativitate fără limite. Sub masca permisivității totale, îl va acapara tot mai profund și nu va dura mult până când va deveni sclavul acestui mare salvator. Întrebați-vă, voi toți cei care ați depășit vârsta adolescenței, cât de liberi sunteți voi acum în ceea ce privește relația cu statul sau cu marile corporații mondiale?

A da omului libertate totală fără ca în prealabil să-l înveți ce înseamnă responsabilitatea este ca și cum ai oferi unui copil de trei ani un cuțit doar pentru că i se pare atrăgător și plânge pentru a-l avea în mână. Consecințele cred că le putem bănuși fiecare dintre noi. Este evident că aici nu mai vorbim de libertate ci de libertinism, adică fac ceea ce vreau fără să mă intereseze de consecințe sau de faptul că aș putea afecta sau chiar anihila libertatea celui alt. „Aceasta conduce la hiperindividualism și face comunitatea imposibilă. Rezultatul nu este libertatea pentru toți, ci impunerea celui mai puternic”. (Gabriele Kuby)

Treziți-vă! Ridicați-vă!

Sunt cuvintele aceleiași Gabriele Kuby, o ferventă luptătoare împotriva tuturor acestor atrocități. Și continuă: „Este timpul să ne trezim. Prea îndelung am fost înșelați de frazele ideologice despre libertate, toleranță și antidiscriminare. Ele servesc pregătirii lipsei de libertate, abolirii libertății de opinie și religioase, discriminării și excluderii oricărei rezistențe. Este timpul îndeosebi pentru creștini de a se trezi. Atacul se îndreaptă asupra fundamentului creștinismului, și anume a similitudinii omului creat de Dumnezeu. În măsura în care *gender* devine *mainstream* (curentul principal), creștinismul dispare. Procesul este extrem de avansat”.

SEMINARIȘTII DIN ORADEA ÎN EXERCIIII SPIRITUALE

Postul Mare reprezintă perioada premergătoare Paștilor, în care creștinii manifestă o grijă spirituală sporită și caută o creștere în credință prin intermediul meditației și a rugăciunii însoțite de fapte bune, pentru a putea înțelege și trăi așa cum se cuvine Praznicul Învierii Mântuitorului. Din acest motiv, în perioada 29 martie – 1 aprilie, seminariștii greco-catolici orădeni, împreună cu formatorii lor, au avut binecuvântarea de a se retrage într-un mic "colț de rai", mai exact la Penziunea Randra, situată în apropierea orașului Șimleu Silvaniei, unde au participat la exerciții spirituale. Locația a fost propice deoarece aceasta este poziționată în mijlocul naturii, participanții bucurându-se astfel de o oază de liniște, reușind să se deconecteze de cotidian și să participe cu toată dăruirea, atât sufletească cât și trupească, la aceste momente de meditație.

Anul acesta, exercițiile au avut drept scop un dublu aspect: pe de o parte creșterea și pregătirea spirituală preascală a seminariștilor pentru Săptămâna Paștilor urmată de Sărbătoarea Învierii Mântuitorului, iar pe de altă parte pregătirea anticipată a seminariștilor pentru viața de preoție.

Meditațiile au fost călăuzite de Părintele Cristian Borz, parohul comunității din Bădăcin, județul Sălaj, care a acceptat cu bucurie în suflet împărtășirea propriilor experiențe trăite pe parcursul celor nouăsprezece ani de pastorație. Acesta a dat dovadă de o deschidere și disponibilitate exemplară pentru discuții libere și colocvii personale și a încercat să răspundă la toate întrebările pe care le aveau seminariștii. Meditațiile au fost împărțite pe zile și au fost elaborate pe baza a diferite teme.

O primă temă a fost Chemarea lui Samuel pusă în raport cu chemarea omului la preoție. Părintele Cristian a subliniat faptul că pe parcursul vieții sale, omul se bucură de o chemare continuă din partea lui Dumnezeu. Acesta a încercat să explice cât de important este să răspundem acestei chemări, să fim disponibili în fața lui Dumnezeu, iar ceea ce va urma este lucrarea lui Dumnezeu prin intermediul omului.

O altă meditație a avut ca temă valorile unui preot. Părintele Borz a vorbit despre toți pașii pe care un viitor preot îi va parcurge încă din seminar și până în momentul în care va ajunge în parohie. A explicat cât de important este ca preotul să se afle în slujba credincioșilor și care sunt bucuriile dar și încercările pe care le întâmpină un preot în comunitate. Părintele a scos în evidență faptul că tot ceea ce primim este un

dar din partea lui Dumnezeu și că modul de mulțumire este rugăciunea.

"Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, voi mărturisi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri" (Mt. 10,32). Pornind de la acest citat, Părintele Cristian a vorbit celor prezenți despre importanța transmiterii Cuvântului lui Dumnezeu oamenilor, despre mărturisirea lui Cristos prin rugăciune, dar și despre imaginea preotului în comunitate. Preotul rămâne preot și când nu se află în Biserică fapt ce trebuie să reiasă din comportamentul și cuvintele celui ales. Părintele mărturisea că "sămânța" aruncată oamenilor poate da roade și peste ani de zile, de aceea nu trebuie să existe motive de îngrijorare. Pe parcursul meditațiilor, Părintele a încercat să dea exemple din propria viață pentru a le face mai ușor de înțeles.

Pe parcursul celor patru zile seminariștii au avut un program liturgic vast, specific perioadei în care ne aflăm și au avut privilegiul de a se ruga în comuniune cu diferite comunități de credincioși din Proto-

popiatal Silvaniei. Vineri 30 martie, grupul de seminariști împreună cu formatorii și Părintele Borz s-au deplasat în parohia Sfânta Treime din Șimleu Silvaniei, unde au animat Liturgia Darurilor înainte Sfințite.

Sâmbătă 31 martie, seminariștii au animat Sfânta Liturgie în parohia Bădăcin, după care a urmat Pomenirea celor adormiți. Pe parcursul zilei, au vizitat Muzeul Iuliu Maniu, situat momentan în demisolul Bisericii Greco-Cato-

lice din localitate. Acolo părintele a mărturisit că, pe parcursul acestor ani, a avut ca și misiune înfăptuirea ultimelor dorințe ale lui Iuliu Maniu și anume construirea pe același teren, alături de școala deja existentă, a unei Biserici și a casei parohiale. Ulterior grupul s-a deplasat la Casa Memorială Iuliu Maniu, unde Părintele paroh le-a arătat stadiul lucrărilor de restructurare și a dezvăluit faptul că dorința credincioșilor este aceea de a aduce casa la frumusețea sa de odinioară și de a o transforma în muzeu. Sâmbătă seară seminariștii s-au deplasat în parohia Cehei, unde au animat Vecernia Mare alături de credincioșii comunității. Părintele paroh Vasile Ardelean a mulțumit seminariștilor și formatorilor pentru prezență și a ținut să îi asigure de încrederea și recunoștința pe care o poartă acestora datorită faptului că vor duce mai departe ceea ce preoții generației sale au construit. (continuare în pag. 6)

Sergiu CHIRILOAEI

Anul I

(urmare din pag. 5)

La final, grupul a fost invitat la o agapă frățească oferită de către credincioșii parohiei. Întorși la pensiune, seminariștii și formatorii lor și-au împărtășit trăirile avute pe parcursul zilelor ce au trecut. Feed-Backurile au fost pozitive, grupul ajungând la concluzia că tot acest timp petrecut împreună a contribuit atât la creșterea spirituală a fiecărui participant în parte cât și la închegarea comunității seminariștilor.

Exercițiile spirituale s-au încheiat duminică dimineață, cu Sfânta Liturghie celebrată în parohia Bădăcin, fiind animată de corul seminarului, Scho-

la Cantorum. Dorim să mulțumim pe această cale Părintelui Borz Cristian pentru timpul acordat și totodată părinților din parohiile Șimleu Silvaniei și Cehei pentru că au acceptat să ne unim în rugăciune pe parcursul celor patru zile. Ca semn de mulțumire și apreciere pentru meditațiile ținute, părintele rector Anton Cioba i-a oferit în dar părintelui Cristian Borz o icoană reprezentativă Săptămânii Mari precum și o medalie jubiliară și o cruce pectorală, simbol al Jubileului aniversar al celor 225 de ani de existență a seminarului nostru, jubileu celebrat pe parcursul anului 2017.

JOIA MARE: SEMINARIȘTII PARTICIPA LA SLUJBELE DE LA CATEDRALA „SF. NICOLAE” DIN ORADEA

Pentru creștini, în special pentru cei de rit răsăritean, Săptămâna Mare sau Săptămâna Patimilor are o semnificație și o încărcătură spirituală și sufletească deosebită. Pe parcursul a câtorva zile, este rememorat și re trăit, pas cu pas, întregul Mister Pascal: Patima, Moartea și Învierea Mântuitorului, a lui Dumnezeu care S-a făcut om și S-a jertfit pentru mântuirea noastră, a tuturor. Astfel, în ultimele trei zile ale Săptămânii Mari, se înteste această retrăire, începând cu Joia Mare.

În această sfântă zi de durere, se reamintesc patru mistere, transmise nouă de Sfintele Evanghelii și din tradiția Apostolilor: spălarea picioarelor ucenicilor, care este simbol al iubirii, primă poruncă a Mântuitorului și a creștinismului („Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul” In 13,34), Cina cea de Taină, care este momentul instituirii Sfintei Euharistii și a Preoției, rugăciunea lui Isus în grădina Ghetisimani și trădarea lui Iuda.

În această zi, prin lecturile propuse în cele două servicii religioase ale zilei, se inițiază un traseu spiritual pentru toți aceia care vor să înțeleagă, să simtă și să retrăiască acel moment unic în care Dumnezeu a schimbat traseul omenirii. Papa Leon cel Mare spunea despre această zi sfântă că: „ceea ce era vizibil în Mântuitorul nostru, a trecut acum în Sfintele Taine ale Bisericii”.

Astfel, în Joia Mare, ca și în celelalte zile ale Săptămânii Mari, la toate serviciile religioase de la Catedrala Greco-Catolică „Sf. Nicolae” din Oradea, Preasfințitul Virgil Bercea a fost, cum se întâmplă de atâția ani, în fruntea și alături de turma pe care o păstorește cu atâta dragoste. PS Virgil a explicat gestul spălării picioarelor: „Spălând picioarele la 12 tineri, la 12 persoane nu facem altceva decât ceea ce ne spune în rugăciune Mân-

tutorul: ne spălăm păcatele noastre, de pe sufletul nostru și în același timp, ștergându-le cu acest prosop, cu acest ștergar, ne învăluim unii cu alții cu dragostea, cu dragostea Domnului”.

Joi seara s-a oficiat „Denia celor 12 evanghelii”, sau „Slujba Sfintelor și Mântuitoarelor Patimi ale Domnului Isus Cristos”, care a fost oficiată în această seară în Catedrala Greco-Catolică de către Preasfințitul Virgil, alături de un sobor de preoți și împreună cu poporul credincios. Această sfântă slujbă are ca elemente specifice citirea celor 12 Evanghelii ale Patimilor și scoaterea solemnă a Sfintei Cruci în mijlocul bisericii, pentru a fi venerată. În decursul citirii a douăsprezece fragmente semnificative din cele patru Evanghelii,

se reface întregul drum al Patimilor lui Isus Mântuitorul, mesajul central fiind expus încă de la prima Evanghelie, unde se reiterează motivul Iubirii adevărat – creștine, care trebuie să stea la baza fiecărei acțiuni pe care omul o întreprinde. Iubirea depășește și înfrânge trădarea, aducând viața veșnică.

De altfel, în Cuvântul de învățătură, PS Virgil a subliniat importanța iertării celor care ne greșesc, așa cum de altfel subliniază și în Scrisoarea Pastorală de anul acesta: [...] iubirea pentru aproapele. Iubirea creștină”, prin rugăciune: Ridicați ochii voștri! Viziunea creștină are la bază Cuvântul Domnului, Evanghelia și rugăciunea. Doar cel care ascultă Cuvântul vede departe. Doar cel care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și care-l iubește vede roadele și darurile și valurile vieții într-o lumină nouă, complet diferită de cea indusă de timpul prezent ce produce otrăvurile despre care aminteam, doar omul eliberat de orice temeri și cu speranța totală în Cristos Cel înviat.

Viorel BĂDICEANU

Anul IV

Seminarium Varadiensis



SFÂNȚA ȘI MAREA VINERI: PATIMILE ȘI PROHODUL DOMNULUI

Sinaxarul ne spune că în această sfântă zi se prăznuiesc Sfintele și mântuitoarele și înfricoșătoarele Patimi ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Cristos, mai ales crucea și moartea. În același timp și nu întâmplător, se mai face și pomenirea tâlharului recunoscător care a fost răstignit alături de Isus. Este de asemenea scoasă în evidență singurătatea Fiului lui Dumnezeu în fața cruntei reacții a oamenilor la cele ce se întâmplă cu El.

În Vinerea Mare, Isus a suferit, a acceptat iubind și iertând, batjocorit, hulit, judecat fiind după legi omești, pironit pe cruce și răstignit ca ultimul dintre neleguiți, dar biruind moartea, cu moarte pe moarte călcând și nouă dăruindu-ne viața cea veșnică.

Astăzi, 6 aprilie 2018, la Catedrala Greco-Catolică din Oradea, Preasfinția Sa Virgil Bercea a oficiat, împreună cu un sobor de preoți, diaconi și popor, Ora a IX-a și Vecernia Mare, dimineața, iar seara a fost oficiat Prohodul Domnului.

Din nou, ca pe întreg parcursul ultimelor zile din Postul Mare, până la Învierea Domnului, răspunsurile au fost asigurate de seminariștii Seminarului Greco-Catolic din Oradea, corul fiind condus de Maestrul Radu Mureșan.

De dimineață, în cadrul slujbei, de pe crucea adusă joi seara spre aducere aminte și spre venerare, este luat trupul Mântuitorului și este așezat pe masa Sfântului Altar. PS Virgil a pregătit Sfântul Epitaf, l-a purtat îm-

preună în procesiune, în biserică, iar apoi l-a așezat pe masa pregătită în fața iconostasului. Epitaful reprezintă, în această zi, trupul Mântuitorului și rămâne spre închinare în mijlocul bisericii până în ziua de sâmbătă.

Vineri seara se anticipă Utrenia Sâmbetei Mari, „Prohodul Domnului”. Este slujba de înmormântare a Mântuitorului. Versurile Prohodului au fost compuse de Sfântul Ioan Damaschinul. În această zi nu se săvârșește Sfânta Liturghie, deoarece nu se pot aduce două jertfe în aceeași zi, iar viața lui Isus a fost Jertfa Supremă. Slujba Prohodului cuprinde cântarea Prohodului Domnului, cu trei „stări”, cu 73 de strofe în prima, 60 în a doua și 43 în ultima. Pe parcursul slujbei, Epitaful este scos în procesiune în jurul bisericii, care simbolizează înmormântarea Domnului. La sfârșit, tot poporul intră în biserică trecând pe sub Epitaf.

Tot credinciosul rămâne în așteptarea Învierii Domnului, îndurerat, parcă părăsit, abandonat de Dumnezeu, dar cu credință și în rugăciune, după cum îndemna Preasfințitul Virgil: „Ridicați ochii voștri ...” acum la Înviere și înțelegeți că Domnul ne cheamă și ne trimite, pe fiecare conform sfintei Sale voințe și meditănd la cuvintele Scripturii: Dacă suferim împreună cu Isus, vom și domni împreună cu El (Rom 8,17); dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El, iar dacă răbdăm împreună cu El, vom și împărăți împreună cu El (2 Tim 2,11).

Redacția

SÂMBĂȚA MARE ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI

Paștele este cea mai importantă sărbătoare a creștinătății, care a adus oamenilor speranța mântuirii și a vieții veșnice, prin sacrificiul suprem al Fiului lui Dumnezeu. Creștinii încheie Postul Mare și sunt martorii singurii minuni care se arată tuturor, Învierea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel care S-a dat pe sine pentru mântuirea oamenilor și care, prin Învierea Sa, „l-a înviat pe Adam” din păcatul strămoșesc. Sărbătoarea Învierii Domnului este cea mai mărită, solemnă și plină de o bucurie fără seamăn dintre sărbătorile anului. Duminica Învierii este momentul cheie care reglează întocmirea ciclului mobil de sărbători al anului bisericesc, trecerea de la întuneric la lumină și de la moarte la viață fiind astfel elementul cheie al întregului ciclu al vieții pământești, cu trecerea de la viața pământească la viața cea cerească.

La orele 00.00 credincioșii au fost chemați să primească lumină, semn al Luminii care este Isus Cristos, apoi soborul de preoți alături de credincioși au înconjurat Biserica cântând imnul biruinței asupra morții „Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viața dăruindu-le”.

Numerosul popor prezent care a umplut Catedrala la acest ceas de mare sărbătoare a fost astfel, încă o dată la cel mai important moment al anului, Învierea Mântuitorului, sărbătorind cu bucurie Învierea Celui Care, după cum spunea Preasfinția Sa în Scrisoarea Pastorală, nu s-a

limitat să ne arate calea pentru a-l întâlni pe Dumnezeu, ci a devenit El însuși Cale (cf. In 14,6) ... și, ne-a dăruit o „cale nouă și vie pe care ne-a deschis-o prin ... trupul său (Evr 10,20)”, și care: Prin patima, moartea pe cruce și învierea sa, Isus Cristos, devine „în același timp, Mântuitorul și Mântuirea” noastră. Iar, „locul în care primim mântuirea adusă de Isus este Biserica, comunitate a celor care (...) pot să primească plinătatea Spiritului lui Cristos (cf. Rom 8,9).

Acest eveniment atât de bogat în semnificații și sensuri, seminariștii noștri au fost prezenți, ca în fiecare an, cu trup, suflet și „glas de cântare”, asigurând răspunsurile la toate celebrările sărbătorii, sub conducerea Maestrului Radu – Ioan Mureșan.

Întregul moment de celebrare a reîntărit în inima tuturor participanților cele ce Preasfințitul Virgil spunea în Scrisoarea Pastorală: Având ca temei credința, susținuți de speranță și zidiți în iubire”, după exemplul Mântuitorului, vă îndemn să ridicați ochii voștri și să-L priviți pe Cristos cel Înviat din morți!

Domnul este tăria noastră! Domnul este înțelepciunea noastră! Domnul este dreptatea noastră!

Cu Domnul și noi am Înviat! prin Domnul vom birui! În Domnul cel Viu trăim viața fără de moarte!

Viorel BĂDICEANU

Anul IV

SIMPOZIONUL STUDENȚESC: CREȘTINISMUL ÎN EUROPA

În perioada 20-21 aprilie 2018, în Aula Magna „Episcop Ioan Suci” a Seminarului Teologic Greco-Catolic Sfinții „Vasile, Grigore și Ioan” Oradea, s-a desfășurat Simpozionul Studențesc cu tema „Creștinismul în Europa”, organizat de Asociația Studențească „Coriolan Tămâian” Oradea. Prin tema aleasă s-a dorit să se identifice niște provocări pentru Biserică și să găsească de asemenea niște soluții. Ajunge să deschidem sursele mass-media și suntem bombardat de o mulțime de mesaje anti-clericale.

Pe lângă acestea se mai adaugă tentativele de înlocuire a creștinismului cu diverse religii sau sincretisme religioase pentru a fi scos cu totul din viața civilizației europene și nu numai. Creștinismul a devenit o “piedică”, sau un lucru depășit care trebuie scos din uz și înlocuit cu ceva ce se mulează pe nevoile și mentalitățile civilizațiilor moderne.

Pornind de la cuvintele Sf. Pavel: „Isus Hristos este același, ieri și azi și în veac” (Evr 13,9), simpozionul a dorit să atragă atenția asupra a cât de important este să fie menținută credința primită de la părinți și strămoși, în ziua de azi în care societatea este extrem de desacralizată. Încercările sunt mari, dar trebuie să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (In 16, 33).

În cadrul simpozionului, cuvântul de început a fost ținut de PSS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea care ne-a oferit totodată și binecu-

vântarea sa arhierescă pentru lucrările simpozionului. Au prezentat atât seminariștii orădeni cât și alți studenți ai Facultății de Teologie Ortodoxă din cadrul Universității din Oradea și ai Seminarului Teologic Greco-Catolic Arhiepiscopal “Buna Vestire” din Blaj.

În cadrul simpozionului au fost abordate teme precum: Rolul familiei creștine în societatea contemporană, problematica avortului, rolul educației în Biserică, superstițiile în Europa contemporană, și multe altele.

Este important aportul tinerilor în viitorul Bisericii deoarece, cei care se formează acum vor deveni Biserica de mâine, astfel colegii noștri și-au exprimat fiecare opinia sa cu privire la un aspect care influențează Biserica. Mântuitorul spune: „Voi sunteți sarea pământului și lumina lumii”, tinerii studenți, au dovedit și în acest an că încă în Biserica noastră se menține vie acea lumină care vine de la Dumnezeu, lumină menținută de acești tineri care sunt candelile vii care luminează împrejurul lor. Într-o societate în care tinerii sunt implicați în activități care promovează binele propriu și plăcerea de moment, acești tineri își aduc aportul lor în construirea unei Biserici vii, a unei Biserici care să aducă la plinătate planul de mântuire a lui Hristos.

Asfel, tinerii noștri au demonstrat și în acest an că sunt implicați în problemele și viitorul Bisericii. Simpozionul s-a încheiat cu decernarea premiilor și masa comună unde au avut loc dezbaterile temelor.

Claudiu BAIDOC

Anul III

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: Pr. Anton CIOBA

Redactor: Vlad PALAS

Tehnoredactor: Paul MĂRINCEAN

Din redacție: Fr. Florin BODE, Pr. Anton RUS, Iulian PALAS, Viorel BĂDICEANU

ADRESA REDACȚIEI

**Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.**

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro

